

BJELOVAR JE GRADIĆ MALI, U NJEMU NAM NIŠT NE FALI...

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 03 Lipanj 2013 08:58 - Ažurirano Ponedjeljak, 03 Lipanj 2013 09:01

Pjevali smo to nekada davno, tada, kada je Bjelovar bio ljepše mjesto, i zaista nam nije nedostajalo mnogo toga. Pjevali smo te stihove, kada smo se igrali na dječjim igralištima, dok su nam roditelji radili, pjevali smo to na prepunim ulicama našega grada.

Naša djeca možda to neće nikada pjevati.

Danas, kada sam krenula na svoje biračko mjesto, razmišljajući o svojem gradu, išla sam s nekom tugom i čežnjom, nostalgijom za nekim boljim vremenima. Za onim vremenima kada smo voljeli živjeti u Bjelovaru, kada smo ga smatrali gradom gdje ćemo raditi, odgajati svoju djecu, uživati u životu i ostarjeti ovdje.

Otišla sam na izbore, iako su svi oko mene, uporno ponavljali kako je svejedno. Otišla sam zato, što duboko u sebi, vjerujem u postojanost i jačinu ljudskoga duha. U njegovu hrabrost i odlučnost. Vjerujem da svojim djelovanjem možemo mijenjati.

Zapečatila sam glasački listić, tugom i sjetom. Ali ipak sam ga zatvorila s vjerom. Vjerom u bolje vrijeme za sve nas.

Kao i vi mnogi, posao u struci ne mogu naći već godinama.

BJELOVAR JE GRADIĆ MALI, U NJEMU NAM NIŠT NE FALI...

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 03 Lipanj 2013 08:58 - Ažurirano Ponedjeljak, 03 Lipanj 2013 09:01

A moja djeca, ovaj grad ne vide, kao grad svoje budućnosti.

Posla nemamo, a nadu polako gubimo. Snovi su nam nestali u ruševinama borbe za egzistenciju, a tko može, otić će, jer mu ovaj grad ne pruža ništa. Što će ostati za našu djecu, hoće li i njima ostati samo želje, bez mogućnosti realizacije istih ili će se u našem gradu promijeniti stvari, pokazati će vrijeme.

BJELOVARČANI, GDJE VAM JE NESTAO DUH?

No, unatoč svemu, ostajemo ravnodušni i čekamo čudo. Znak s neba, mistično prosvijetljene, sudbinski preokret. Ništa od toga se neće dogoditi, dragi moji sugrađani. Mi smo oni koji biramo i odlučujemo. Samo mi. Mi dajemo duh i život, gradu u kojem živimo.

Grad nisu statistike, brojevi, ulice, vodovodi, parkovi, koncerti ili političari. Grad smo mi.

Svaki od nas, sa svojim razmišljanjem, stavom, željama i snovima.

Kao da smo to zaboravili.

Ne poduzimamo ništa, možda više niti ne želimo išta.

Kakvu poruku šaljemo svojoj djeci?

Poruku da je ravnodušnost kategorija kojoj treba težiti, da je pasivnost jedini izbor.

Uvučeni smo u krug, negativno nepoduzetnog razmišljanja i čini mi se, kako nam nema spasa.

BJELOVAR JE GRADIĆ MALI, U NJEMU NAM NIŠT NE FALI...

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 03 Lipanj 2013 08:58 - Ažurirano Ponedjeljak, 03 Lipanj 2013 09:01

Okrenimo se oko sebe, stanimo na tren i zapitajmo se malo.

Zar je zaista ravnodušnost postala naš jedini izbor?

PREKO SEDAM GORA I SEDAM MORA...

Rezultate izbora dočekala sam sa nevjericom i čuđenjem. Izabrali smo isto. Vikali smo, plakali, kukali i kritizirali, željno iščekujući promjene i žudeći za njima, a onda smo izabrali potpuno isto.

I to je naš izbor. Izbor stagnacije, pasivnosti, nepoduzetnosti i mrtvila našeg grada.

Je li pobijedio faktor ljudske gluposti i naivnosti i zašto smo opet izabrali potpuno isto, ostat će mi još dugo vremena, pitanje na koje ne znam odgovor.

Provincija koja je nekada bila sretno mjesto, ugodno za život i rad, postala je tijekom godina, otužno i bijedno mjesto, zatvoreno i mrtvo.

Sjaj kojim je nekada davno, zračio naš grad, pretvorio se u bijedu iz koje ne vidim izlaz.

Slatkorječiva obećanja, našeg dosadašnjeg i budućeg gradonačelnika, nisu se ostvarila već godinama. Hoće li se ostvariti u ovome mandatu?

Kino, garaže, mjesto u vrtiću za svako dijete, jednosmjenska nastava, sportski i kulturni sadržaji, ali najviše od svega radna mjesta, vjerojatno je otpuhao vuk zajedno sa prašćićevom kućom.

Preko sedam gora i sedam mora, doći će čarobnjak i vratiti život našem gradu. I dalje smo poput djece koja još vjeruju u bajke.

Tužna sam i razočarana što živim u gradu s najviše kafića. Tužna sam i razočarana što i dalje vjerujemo u bajke. Ljuta sam što ne vidimo tako očite stvari i što vjerujemo slatkim osmjesima. Ogorčena sam što moja djeca odrastaju ovdje, gdje se sigurno tako skoro neće moći pjevušiti...

Bjelovar je gradić mali, u njemu nam ništ ne fali...

TRI DANA ZABORAVA

A sada moramo zašutjeti. Nakon velikog finala, skupih odijela, sjajnih daski i blještavih svjetla, vraćamo se svakodnevnom životu. Prijavljivanju na Zavod za zapošljavanje, borbi za egzistenciju, iščekivanju one bijedne plaće, ispijanju kave na terasama i bajkama za velike. Svi vi, koji niste iskoristili svoje pravo glasa, ušutite. Ne žalite se, ne kukajte i razmislite što znači pravo glasa.

Život i nakon izborne groznice, teče dalje. No ne brinite, dragi moji sugrađani. Uskoro nas ipak čeka trodnevno narodno veselje. Biti će to divna prilika da bar na tren, zaboravimo na sve naše probleme, suze, razočaranja i muke.

Ipak, počinje Terezijana. Kruha i igara, biti će u izobilju.

I zato tada, pojedite čevape i popijte nešto, zaplešite i zapjevajte, proveselite se, dok vam djeca cijede i zadnju kunu iz novčanika i zaboravite na mrtvilo našega grada. Zaboravite na plaću koju još niste dobili, na činjenicu da ste samo broj na Zavodu za zapošljavanje, zaboravite da živite u mrtvoj provinciji, iz koje zapravo želite otići.

Jer, to vam je jedina prilika. To je zaborav koji nam daju. Da se utješimo, zaboravimo, ne razmišljamo i prihvatimo ono neizbježno. Da smo zapeli.

U tunelu iz kojega se svjetlo ne nazire.

BJELOVAR JE GRADIĆ MALI, U NJEMU NAM NIŠT NE FALI...

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 03 Lipanj 2013 08:58 - Ažurirano Ponedjeljak, 03 Lipanj 2013 09:01

A zadnji vlak je odavno protutnjao.

A naš grad, nad kojim sam danas, nakon dugo vremena, pustila suzu, ostat će još jako dugo – gradić mali, u kojem nam svima svašta fali.